

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdu a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **A. M.**, zastoupený Mgr. et Bc. Filipem Schmidtem, LL. M., advokátem se sídlem Ovenceká 78/33, Praha 7, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 8. 2018, č. j. 4 Az 62/2017 - 34,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Odměna a náhrada hotových výdajů advokáta Mgr. et Bc. Filipa Schmidta, LL. M., **se určí** částkou 8661 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti (60) dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce se kasační stížností domáhá zrušení rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 8. 2018, č. j. 4 Az 62/2017 - 34, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí ze dne 6. 6. 2017, č. j. OAM-176/ZA-ZA14-K07-PD1-2014, jímž mu žalovaný neprodloužil podle § 53a odst. 4 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, v relevantním znění (dále jen „zákon o azylu“), doplňkovou ochranu.

[2] Ze správního spisu vyplývá, že žalobci byla rozhodnutím žalovaného ze dne 24. 11. 2014, č. j. OAM-176/ZA-ZA14-K07-2014, udělena doplňková ochrana. Důvodem byla tehdejší situace v Záporožské oblasti ve východní části Ukrajiny, odkud žalobce pochází, která sousedí s Doněckou oblastí zasaženou ozbrojeným konfliktem mezi ukrajinskou vládou a proruskými separatisty. Dle informací o zemi původu shromážděných žalovaným byla v té době bezpečnostní situace značně zhoršená i v dalších místech na jihu a východě Ukrajiny, nikoliv pouze v oblastech přímo zasažených ozbrojeným konfliktem. Žalovaný tak dospěl k závěru, že v případě návratu žalobce do dané oblasti země původu mu hrozí skutečné nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 1 a 2 písm. b) zákona o azylu.

[3] Následně, zmiňovaným rozhodnutím ze dne 6. 6. 2017, č. j. OAM-176/ZA-ZA14-K07-PD1-2014, žalovaný žalobci ve smyslu § 53a odst. 4 zákona o azylu doplňkovou ochranu

neprodložil, neboť dospěl na základě nových informací o zemi původu k závěru, že žalobci již z důvodu bezpečnostní situace v místě jeho bydliště v Záporožské oblasti skutečné nebezpečí vážné újmy nehrozí. Podle žalovaným použitých informací o zemi původu se bezpečnostní situace v zemi v letech 2015 a 2016 ve srovnání s rokem 2014 stabilizovala a bezpečnostní incidenty se omezovaly na okolí tzv. linie dotyku, tedy hranice mezi územím kontrolovaným povstalci z tzv. Luhanské a Doněcké lidové republiky a ukrajinskou armádou. Žalovaný neshledal ani žádný jiný důvod, proč by žalobce měl mít i nadále nárok na doplňkovou ochranu.

[4] Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce u Městského soudu v Praze žalobu, která byla rozsudkem ze dne 30. 8. 2018, č. j. 4 Az 62/2017 - 34, zamítnuta.

[5] Městský soud souhlasil s žalovaným, že se bezpečnostní poměry na jihovýchodě země (konkrétně v Záporožské oblasti) od vydání původního rozhodnutí žalovaného podstatně zlepšily a prodloužení doplňkové ochrany již nebylo zapotřebí. Podle souhrnné Informace Odboru azylové a migrační politiky MV o situaci na Ukrajině ze dne 24. 11. 2016 se politické i bezpečnostní poměry v zemi stabilizovaly, bezpečnostní incidenty se omezily na linii dotyku, tj. hranici mezi územím kontrolovaným povstalci a ukrajinskou armádou. V letech 2015 a 2016, až na drobné výjimky spíše kriminálního charakteru, nedocházelo k bezpečnostním incidentům mimo Luhanskou a Doněckou oblast. Přímo Záporožská oblast je pod kontrolou ukrajinské ústřední vlády; napětí a aktivita proruských sympatizantů se objevily na jaře 2014, od té doby však dle dostupných informací o zemi původu nedocházelo v regionu k žádným bezpečnostním incidentům. Dle Zprávy Freedom House ze dne 27. 1. 2016 se v roce 2015 v porovnání s předchozím rokem podmínky na Ukrajině do určité míry stabilizovaly. Podle Informace Amnesty International ze dne 22. 2. 2017 sporadické boje na východní Ukrajině pokračovaly toliko v malém měřítku. Informace Human Rights Watch ze dne 12. 1. 2017 uvádí, že sice potyčky a výměny dělostřelecké palby byly během roku stále frekventované, ale mírové dohody Minsk II z roku 2015 počet ozbrojených střetů ve značné míře snížily.

[6] K podstatnému zlepšení poměrů na jihovýchodní Ukrajině se podle městského soudu vyslovil též zdejší soud. Např. v rozsudku ze dne 14. 2. 2018, č. j. 1 Azs 402/2017 - 48 (všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná též na www.nssoud.cz), konstatoval významné zlepšení bezpečnostní situace na jihovýchodní Ukrajině, a to zejména právě ve vztahu k Záporožské oblasti; v tomto rozsudku Nejvyšší správní soud rovněž aproboval souhrnnou Informaci OAMP MV o situaci na Ukrajině ze dne 24. 11. 2016 jako relevantní zdroj potřebných údajů k posouzení bezpečnostních poměrů v zemi, na jejímž podkladě zdejší soud dospěl k závěru, že v Záporožské oblasti již žadatelům nehrozí skutečné nebezpečí vážné újmy. Uvedený závěr potvrdil Nejvyšší správní soud ve vztahu k bezpečnostní situaci v Záporožské oblasti i v usneseních ze dne 8. 3. 2018, č. j. 10 Azs 341/2017 – 54, ze dne 7. 2. 2018, č. j. 6 Azs 378/2017 – 25, a ze dne 16. 5. 2018, č. j. 7 Azs 169/2018 – 23.

[7] Navíc podle městského soudu Záporožská oblast sice sousedí s Doněckou oblastí, avšak město Záporoží, odkud žalobce pochází, leží v její severozápadní části, přímo v okolí řeky Dněpr, která město protíná. Město žalobcova původu tak patří ke vzdálenějším od kontaktní linie i v rámci záporožského regionu samotného. Městský soud tedy neshledal důvody doplňkové ochrany dle § 14a odst. 2 písm. b) ani c) zákona o azylu, neboť ani ozbrojený konflikt na území Záporožské oblasti neprobíhá. Otázka možnosti vnitřního přesídlení v rámci Ukrajiny se stala podle městského soudu podružnou, protože žalobce může bez důvodných obav z pronásledování i skutečného nebezpečí vážné újmy pobývat v Záporoží, městě svého původu. I kdyby žalobce možnost vnitřního přesídlení neměl, jeho situace ve vztahu k důvodům pro udělení mezinárodní ochrany by se vůbec nezměnila.

pokračování

[8] Výňatky z informací o zemi původu, jimiž je argumentováno v žalobě, se týkají toliko Luhanské a Doněcké oblasti. Navíc, ani ohledně zjištění poměrů v těchto regionech nemohou uvedené výňatky podle městského soudu konkurovat komplexním zprávám, jež si opatřil žalovaný. Podle městského soudu žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav a veškeré podklady objektivně zhodnotil, aniž by je dezinterpretoval ať již v žalobcův prospěch či neprospěch; ze shromážděných zpráv vyplynulo zásadní zlepšení situace v Záporožské oblasti oproti nejistým a nestabilním poměrům roku 2014, kdy nebylo zřejmé, zda se v té době dynamický ozbrojený konflikt nepřelije do dalších oblastí. Při zjišťování skutkového stavu vycházel žalovaný např. ze souhrnné Informace OAMP MV ze dne 24. 11. 2016, z Informace Ministerstva vnitra Velké Británie z ledna 2016, z Informace Human Rights Watch ze dne 12. 1. 2017 a z dalších informací o zemi původu. Podle městského soudu tyto údaje pocházejí z nezávislých zdrojů a jsou dostatečně objektivní i příléhavé na poměry žalobce. Nelze jim upřít ani aktuálnost, žalovaný se snažil zajistit údaje, jež by nejlépe vystihovaly poměry ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí; více se zaměřil na aktuálnost podkladů, jež se vztahovaly k důvodům uvedeným žalobcem. Podklady starší několika měsíců dílem pojednávaly o stabilnějších okolnostech, dílem v kontrastu s novými údaji ukazovaly dynamiku ukrajinských poměrů, proto nemůže obstát paušální tvrzení o jejich neaktuálnosti. Všemi zjištěnými okolnostmi se žalovaný ve svém rozhodnutí dostatečným způsobem objektivně zabýval a uspokojivě odůvodnil, proč se v konkrétním a individualizovaném žalobcově případě nejedná o důvody pro prodloužení mezinárodní ochrany.

[9] Žalobce (stěžovatel) napadá rozsudek městského soudu kasační stížností, v níž odkazuje na důvody dle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Má za to, že je dán důvod přijatelnosti jeho kasační stížnosti s ohledem na to, že dosavadní judikaturu Nejvyššího správního soudu k situaci v záporožské oblasti nelze paušálně použít na případ stěžovatele.

[10] Stěžovatel dle svých slov jak ve správním řízení, tak v řízení před soudem předložil důkazy potvrzující, že okolnosti, jež vedly v jeho případě k udělení doplňkové ochrany, se nijak podstatně nezměnily. Dle zpráv předložených stěžovatelem došlo na přelomu let 2016 a 2017 k výraznému zhoršení situace. Přesto správní orgán i soud tyto zprávy ignorovaly, resp. jejich tvrzení se mýlí s jejich skutečným obsahem. Stěžovatel cituje z judikatury Nejvyššího správního soudu, pokud jde o požadavky na objektivnost, aktuálnost a adresnost použitých informací o zemi původu, a uvádí, že městský soud ve svém rozsudku cituje pouze vytržené části zpráv dezinterpretující skutečnou situaci na Ukrajině, když např. uvádí, že podle zprávy Amnesty International ze dne 22. 2. 2017 probíhají na východní Ukrajině sporadické boje v malém měřítku, či poukazuje na souhrnnou informaci OAMP MV, která ovšem popisuje situaci v letech 2015 a 2016, ačkoli rozhodnutí žalovaného o neprodloužení doplňkové ochrany je ze dne 6. 6. 2017. Stěžovatel přitom předložil řadu aktuálních zpráv z počátku roku 2017 (např. zprávu Human Rights Watch ze dne 22. 3. 2017, OBSE ze dne 19. 6. 2017) popisující aktuální situaci na Ukrajině. Stěžovatel má za to, že s ohledem na judikaturu Nejvyššího správního soudu nelze odkazovat na dva roky staré zprávy. Žalovaný tedy ve vztahu k důvodům pro prodloužení doplňkové ochrany nezjistil skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a městský soud tak měl jeho rozhodnutí zrušit.

[11] Stěžovatel dále namítá, že rozhodnutím o neprodloužení doplňkové ochrany došlo k porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod z toho hlediska, že je mu odpíráno právo na rodinný a soukromý život na území ČR, kde „má vazby“. Stěžovatel odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008 – 71, podle něhož nárok na udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu může mít ten žadatel, který si na území ČR vytvořil takové rodinné či osobní vazby, že by nepřiměřeným zásahem do tohoto rodinného či soukromého života byla již nutnost pouhého vycestování

z území ČR. Stěžovatel má za to, že to je právě jeho případ, přičemž žalovaný ani městský soud se touto otázkou vůbec nezabývali.

[12] Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[13] Žalovaný ve svém vyjádření nepovažoval kasační stížnost vůbec za způsobilou k projednání. Z celé kasační stížnosti není dle žalovaného zřejmé, jaké konkrétní nezákonnosti nebo vady řízení se městský soud měl dopustit. Pokud jde o námitku nedostatku aktuálních a relevantních informací o zemi původu, stěžovatel setrvává na obecném pojetí a výkladu povinností žalovaného při zjišťování těchto informací a povinností soudu při přezkumu tohoto postupu, není však zřejmé, co konkrétně stěžovatel použitým informacím vytýká. Podle žalovaného městský soud adekvátně reagoval na obsah žalobních námitek a vysvětlil stěžovateli, proč shledává shromážděné podklady za dostačující, a to i s přihlédnutím k existenci zpráv dřívějšího data (např. z důvodu jejich komplexnosti) v kombinaci se zprávami novými, řešícími dynamiku vývoje.

[14] Námitka porušení čl. 8 Úmluvy se podle žalovaného zcela míjí s obsahem správního spisu, žaloby i spisu městského soudu, stěžovatel tuto námitku uplatňuje až v kasační stížnosti, čímž dochází k nepřipustnému rozšíření skutkových tvrzení s cílem posunout azylový příběh stěžovatele jiným směrem za účelem příznivějšího posouzení jeho žádosti.

[15] Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[16] Nejvyšší správní soud se ve smyslu § 104a s. ř. s. dále zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle tohoto ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Výklad zákonného pojmu „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, provedl Nejvyšší správní soud již ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS. O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech:

1) Kasační stížnost se dotýká *právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu.*

2) Kasační stížnost se týká *právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně.* Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu.

3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit *judikatorní odklon*, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně.

4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno *zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatele.*

pokračování

[17] Nejvyšší správní soud neshledává v kasační stížnosti dostatečné argumenty svědčící pro její přijatelnost.

[18] Zdejší soud souhlasí s městským soudem v tom, že žalovaný shromáždil dostatečně aktuální a adresné informace o zemi původu ohledně závěru, že ozbrojený konflikt na jihovýchodě Ukrajiny, byť jistě kolísavé intenzity, se teritoriálně ustálil na linii dotyku obou zneprátených stran a že bezpečnostní situace v Záporožské oblasti a tím spíše v městě Záporoží, odkud stěžovatel pochází, se již natolik stabilizovala, že původní důvody udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a zákona o azylu již pominuly.

[19] Stěžovatel ve správním řízení ani v žalobě informace o zemi původu, jež by tento závěr vyvracely či alespoň zpochybňovaly, nepředložil. Ve vyjádření ve správním řízení a následně v doplnění žaloby pouze poukázal na některé tyto informace a uvedl z nich stručné výňatky, které se však týkaly výlučně právě situace v místě probíhajícího ozbrojeného konfliktu, zejména v Doněcké oblasti, příp. situace na území v rámci této oblasti, které je pod kontrolou povstalců. Stěžovatel se však žádným způsobem nevyjádřil k situaci v Záporožské oblasti, odkud pochází. Ve vyjádření ve správním řízení ze dne 20. 4. 2017 dokonce stěžovatel zjevně vycházel z mylného názoru, že město Záporoží leží v Doněcké oblasti, když uváděl: „*Českou republiku stále nemohu opustit vzhledem k situaci v Doněcké oblasti, ze které pocházím (Záporoží).*“

[20] Pokud jde o námitku týkající se tvrzeného porušení čl. 8 Úmluvy, resp. možného prodloužení doplňkové ochrany z důvodů dle § 14a odst. 1 a 2 písm. d) zákona o azylu, je třeba souhlasit s žalovaným, že tato námitka nejenže nemůže založit přijatelnost kasační stížnosti, ale navíc, vzhledem k tomu, že nebyla uplatněna v řízení před městským soudem a městský soud se tak s ní nemohl vypořádat, jedná se o námitku ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřijatelnou. Nad rámec uvedeného lze doplnit, že stěžovatel ani v kasační stížnosti neupřesnil, jaké osobní či rodinné vazby na území ČR vlastně má.

[21] Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené dospěl k závěru, že jeho dosavadní judikatura citovaná městským soudem (viz výše) poskytuje dostatečnou odpověď na námitky uvedené v kasační stížnosti a městský soud se *prima facie* v napadeném rozsudku neodchyluje od výkladu předmětných ustanovení podaného v citovaných rozhodnutích. Nejvyšší správní soud tedy neshledal žádný z výše vymezených důvodů pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, shledal ji proto ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

[22] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., z nichž vyplývá, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

[23] V řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud ustanovil stěžovateli zástupcem advokáta Mgr. et Bc. Filipa Schmidta, LL. M. Náklady spojené se zastoupením, tj. hotové výdaje advokáta a odměnu za zastupování, hradí v takovém případě stát (§ 35 odst. 10 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud přiznal ustanovenému zástupci odměnu ve výši 2 x 3100 Kč za dva úkony právní služby spočívající v převzetí a přípravě zastoupení a v podání kasační stížnosti podle § 11 odst. 1 písm. b) a d) ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bodem 5 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), dále paušální náhradu hotových výdajů ve výši 2 x 300 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu a náklady na jízdné z Prahy do Brna a zpět za účelem nahlížení do spisu dle § 13 odst. 1 a 5

advokátního tarifu ve výši 358 Kč, které zástupce doložil, a konečně i částku odpovídající DPH 21 %, celkem tedy 8661 Kč.

Poučení:

Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 10. prosince 2020

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu